

הסוד הטהור על מדרגות השיש

ילדים, האם קרה לכם שמישהו נָפֵה ללחוש לכם סוד באזן, כשכל
הכֶּתֶה רועשת המון? היום נכיר ילד שהתאמץ לשמע את הסוד
הכי גדול בעולם — דוקא בתוך הרעש.

עֲצְמוּ רַגַע אֶת הָעֵינַיִם:
רֵיחַ הַקְטֹרֶת הַמָּתוֹק עוֹלָה
מֵהֵיכַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.
בְּתוֹךְ הַהֲמוֹן צוֹעֵד יֶלֶד
קָטָן, יָדוֹ נֹחָה בְּבִיטָחוֹן
בְּיַד דּוֹדוֹ הַגָּדוֹל.
שְׁמוֹ — טַרְפוֹן.

A man with a beard and a white turban stands next to a young boy, also wearing a white turban and robe. They are in a courtyard with stone arches and trees in the background. The man is looking down at the boy, and the boy is looking up at the man.

כן, טרפון קטני. אך זכר
— אנו עומדים לפני ה',
וצריך לנקות את הלב
מכל מחשבה רגילה.

דודי שמשון, האם היום
נעלה יחד לדוכן לברך
את עם ישראל?

סוד הבלעת השם

פעם, הכהנים היו אומרים את שם ה' המפורש כפי שהוא. אך כשהיו אנשים שלא היו ראויים לשמעו, חכמים תקנו תקנה: הכהנים "יבליעו" ויחביאו את השם בתוך מנגינה חזקה, כדי שרק מי שמתאמץ באמת — יזכה לשמע את הסוד.

A close-up, low-angle shot of a person's bare feet standing on a set of wide, light-colored marble steps. The person is wearing a light blue or white skirt and white fabric bands around their ankles. The scene is bathed in the warm, golden light of a setting or rising sun, which is visible in the background, creating a strong lens flare and casting long, soft shadows. The overall mood is serene and contemplative.

הַפְּהָנִים חוֹלְצִים נַעֲלִים
וְצוּעָדִים אֶל הַדּוֹכָן.
מִדְרָגּוֹת הַשֵּׁשׁ הַלְּבָנוֹת,
אֶךְ לְבוֹ שֶׁל טָרְפוֹן בּוֹעֵר
כְּתָנוֹר מֵאַהֲבַת ה'.

לְצִדּוֹ שֶׁל דָּוִד
שְׁמִשׁוֹן,
נֶעֱמַד פְּתָאוֹם...
הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל
בְּעֶצְמוֹ! הוּא
נִרְאָה כְּהַר שֶׁל הוֹד,
עֲטוּף בְּבִגְדֵי לָבָן
לָבָן מִבְּהִיקִים
מֵאוֹר שְׁמִימִי.

רעש של קדושה

הכהנים מרימים ידיים, ומאות טליתות צוחות נפרשות ככנפי מלאכים.
הלויים פורטים על הנבלים בעצמה. העזרה כלה רועדת מקולות שירה כבירים.

החלטה: למי מקשיבים?

הם מגיעים למלה של שם ה'. טרפון מבין: אם יקשיב רק לרעש הגדול שבחוץ —
'פספס את הסוד! הוא עוצם את עיניו בחזקה, ומטה את אזנו קדימה.

מתוך השירה זרם קול עדין וטהור.
הכהן הגדול "הבליע" את השם — טרפן הקטן שמע!
מרוב קדשה, קרס הילד על פניו ביראה וקרא מעמק נשמתו:
"ברוך שם כבוד מלכותו לעב ועד!"

מילד – לגדול הדור

שנים לאחר מכן, בית המקדש
נחרב והשירה פסקה.

אך אותו ילד כהן גדל, והפך
לתנא הענק רבי טרפון, שחכמי
ישראל אהבו לקרא לו:
"אביהם של כל ישראל".

הַלֵּב הַקָּשׁוּב שֶׁל רַבִּי טַרְפוֹן לָוָה אוֹתוֹ כָּל חַיָּיו. הוּא מָסַר אֶת אֹר הַמִּקְדָּשׁ
לְתַלְמִידוֹ, רַבִּי עֲקִיבָא, וְלַמֶּרֶד דִּירוֹת שֶׁל יְהוּדִים לְהַקְשִׁיב בְּאַמֶּת.

אֲנִי (ME): הַמֵּאֲמֵץ שֶׁל טֶרְפוֹן

טֶרְפוֹן הֶקְטֹן רָצָה מְאֹד
לְהִתְחַבֵּר לְקִדְשָׁהּ שֶׁל ה'.
הוּא לֹא ווֹתֵר בְּגִלּוֹל הָרַעֲשׁ.
הוּא יָדַע שֶׁדָּבָר שֶׁהוּא בִּאֲמָת
קָדוֹשׁ וְיָקָר — דּוֹרֵשׁ מֵאֲמֵץ
תֵּיגֵד פְּנִימִי, וְלָכֵן הִטָּה אֲזֵנוֹ
מִבַּעַד לְהַפְרָעוֹת.

אַנחנו (WE): מפספסים מקרוב

גם אנחנו, לפעמים כשאנחנו בתפלה או בבית הכנסת, דעתנו מסתת מדבורים ורעש סביבנו.
הקדשה נמצאת ממש לידינו, בסדור התפלה, ואנחנו ינו מפספסים אותה.

אַתָּה (YOU): מִחָר בַּבֶּקָר

מִחָר, כְּשֶׁתִּשְׁמְעוּ אֶת בְּרַכַּת
הַכֹּהֲנִים וְתִרְגְּשׁוּ שְׁקִנְיָה
לְהִתְרַכֵּז בְּגִלּוֹל הָרַעַשׁ —
הָרֹאשׁ — עֲצְרוּ רִגְעַ.
עֲצְמוּ אֶת הָעֵינַיִם, וְתִטּוּ
וְתִטּוּ אֶת הָאָזְן שֶׁל הַלֵּב,
מִמָּשׁ כְּמוֹ טִרְפוֹן.

גַּם בְּתוֹךְ רַעַשׁ וְהַפְרָעוֹת,
אִם רַק נִטָּה אֶזֶן וְלֵב —
נוֹכַל תְּמִיד לְשִׁמְעַ
וּלְחַוֵּשׁ אֶת הַקְּדוּשָׁה.